

ILA'S VRIENDEN

Ilaria Conalbi
Dani van Doorn

The background of the page is a painting of a stormy sea. The colors are various shades of blue and teal, with white highlights representing waves and rain. The rain is depicted as numerous vertical lines falling across the entire scene. The overall mood is dramatic and somewhat somber.

Ver, heel ver hier vandaan aan de rand van de zee
staat een grote, witte vuurtoren.
Daar is Ila komen wonen, samen met haar vader en moeder.
Elke dag komt Pieter Pelikaan de post brengen.
Vaak vliegt hij dan een rondje met Ila op zijn rug.
Ila is dol op vliegen.
Maar ze wil ook graag met andere kinderen spelen.
Papa zegt dat ze vanzelf vrienden krijgt als ze naar school gaat.
Toch maakt Ila zich ongerust.
Want hoe kun je eigenlijk vrienden maken?

Op een avond zegt Ila:

‘Mama, morgen ga ik voor het eerst naar school.

Maar ik weet nog steeds niet hoe ik vrienden kan maken!’

Mama glimlacht en pakt een groot boek.

‘Dan zal ik je een verhaal voorlezen over dieren die vrienden hebben.’

Ze leest voor over een kameleon, een olifant en een sprinkhaan.

Ila kan er niet genoeg van krijgen. ‘Nog een verhaaltje, mama!’

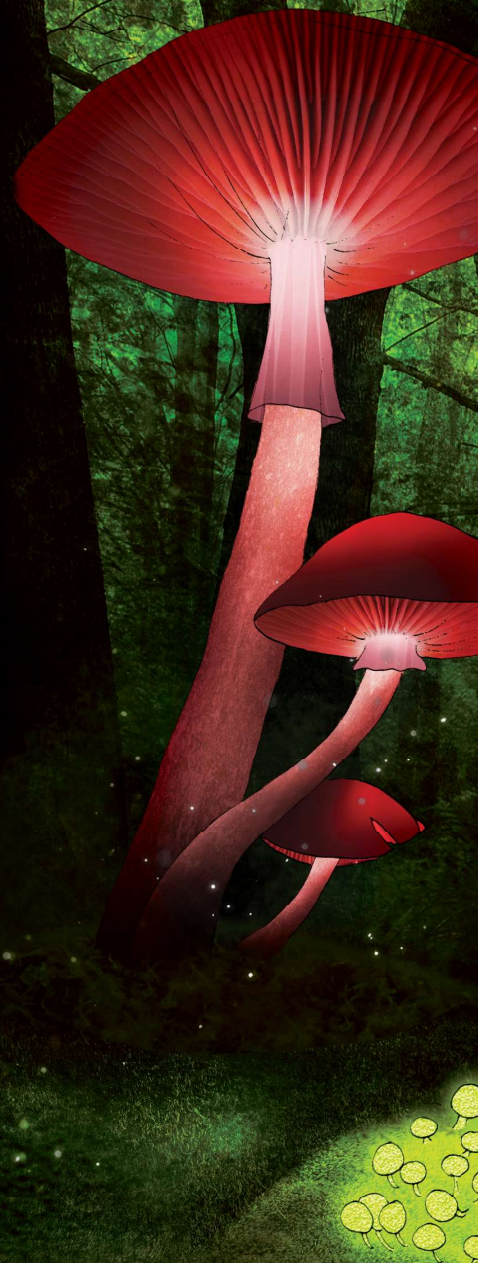
Mama leest verder over vissen, een zwaan en wolven.

‘Nog een, mama!’ roept Ila.

Mama leest en leest, totdat Ila in slaap valt.

‘Hatsjoe!’ Ila niest zichzelf wakker.
Meteen zit ze rechtop. ‘O, wat mooi!’
Overal om haar heen staan paddenstoelen die licht geven.
‘Waar ben ik?’ vraagt ze hardop.
‘In Dromenland,’ antwoordt een bruine zwam.
‘Hier komen al je dromen uit.’
‘Het is mooi in Dromenland, meneer Zwam,’ zegt Ila.
‘Maar volgens mij staat u in brand. Er komt rook uit uw hoed.’
‘Ik doe mijn best om licht te geven, maar het lukt niet,’
antwoordt de zwam verdrietig.
‘Ik vind uw rook ook heel bijzonder, hoor,’ zegt Ila.
Ze gaat op het zachte mos zitten en kijkt naar de lampjes
totdat haar ogen dichtvallen.

Opeens voelt Ila dat ze zachtjes heen en weer schommelt.
Verbaasd opent ze haar ogen en kijkt rond.
‘O, hallo, mevrouw Hengelvis! Waarom vliegt u door de lucht?’
‘Omdat dit een droom is!’ antwoordt de vis vrolijk.
‘In een droom kan alles. Zeg, vind jij mijn tandjes ook zo mooi?’
‘Nee,’ antwoordt Ila eerlijk. De hengelvis kijkt ineens verdrietig.
‘Maar je lampje vind ik wel heel mooi,’ zegt Ila snel.
De vis begint meteen te glimmen van trots.
‘Dank je. Mijn vrienden gaan je nu leren hoe jij vrienden kunt maken.
We beginnen met een dier dat zich heel goed kan aanpassen.’
‘Aanpassen, wat is dat?’ vraagt Ila.
‘Let maar goed op, je ziet het vanzelf.’
De hengelvis laat Ila zakken totdat ze boven op de rug van een kameleon zit.

